

Kasvatti kapea leipä

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

Mie jo lapsena lorusin,
päivät pitkät palpattelin,
maammon kanssa lauleskelin,
ilolintuna liversin.

Isän selkähän kipusin,
kynärluita kiipelin,
olkavarsilta vipusin.
Sitten orhilla körötin,
mä et laskin hartioilta.

Käpylehmät leikkinäni,
keräsin kupinsiruja,
kohta jo kodin rakensin.

Satuja selasin illat,
Topeliusta tankkaelin,
runot ulkoa rupatin.

Sanan aarteita avasin,
virkkehiä vanhan kansan,
arvoitukset Maamme-kirjan
aina vierailta kyselin,
vastaukset varmistelin.

Kun vain kynnelle kykenin,
kesät kuljin paimenessa
lehmän, Lemmikin perässä.
Taikka Mansikin hätistin
kaurapeltoon kurkkimasta.

Mätin säkkiin sammalia,
sitä kantelin kotihin
alusiksi lehmiemme,
olkipahnojen osaksi.

Kokosin harakanvarvut,
edustalle rappusien.
Matoksi ne muotoelin,
puhtauveksi portahien.

Suksin sauvoin koulumatkat,
taikka potkin potkurilla.
Syksyin rämmin roppateitä,
kevä in pitkokset ylitin.

Kasvatti kapea leipä

Kirjoittanut Hilikka Nikkonen

Mahaan mahtui maitovelli,
kelpasi sian silava,
leivänsiivut päällystetyt
kälvitetyllä kalalla.

Limpunkannat kuivunehet
leipäressuksi rupesi.
Pannulle ne pilkottihin,
vähän voissa paistettihin,
vielä maitoa mukahan,
jopa jaksoi juoksennella.

Kasvatti kapea leipä,
antoi tahdon taipaleelle.